

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **D. G.** skazanego za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in. po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 28 lutego 2022 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 115/21, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

D. G. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt XVIII K (...). Jako podstawę wznowienia postępowania skarżący podał popełnienie przez prokurator Prokuratury Rejonowej w K. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. polegającego na ukrywaniu dowodów przedkładanych przez niego w toku postępowania przygotowawczego oraz ujawnienie się nowych dowodów, które świadczą o tym, że czynu nie popełnił. Ponadto wnioskodawca podniósł, że w składzie orzekającym w postępowaniu przez Sądem Apelacyjnym zasiadał sędzia, który uczestniczył w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II KO 115/21, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu tej decyzji procesowej wskazano, że wznowienie postępowania na podstawie art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. należy uznać za co najmniej przedwczesne, albowiem z pism skazanego jednoznacznie wynika, że prawomocny wyrok w sprawie o przestępstwo wskazywane we wniosku o wznowienie, jeszcze nie zapadł. Sąd wznowieniowy stwierdził nadto, że brak było również podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, a to z uwagi na fakt, że w sprawie nie stwierdzono uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą, w tym sugerowanego przez skarżącego uchybienia z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 1 pkt 6 k.p.k.

Od powyższego postanowienia, w ustawowym terminie, wnioskodawca wywiódł zażalenie, w którym wskazał, że nie zgadza się z tym orzeczeniem, ponieważ są dowody na jego niewinność. W dalszej części pisma skarżący podał, że w dniu 9.09.2019 r. wysłał do Prokuratury Rejonowej w K. dowody jego niewinności, tj. zdjęcia, jak oskarżona M. Z. potrząsa synem oraz swoje zeznania jak on odnosi się do tego, co M. Z. robi synkowi D. Pani prokurator ukryła jednak te dowody, bo nie ma ich w aktach. Ponadto, jego siostra A. G. przedstawiła pani prokurator D. A. W. dowód w postaci korespondencji m. z M. Z. w dniu, w którym oskarżona była z synem w szpitalu, tj. w dniu 7.04.2018 r. Z korespondencji tej wynika, że M. Z. przyznała się jego siostrze, że potrząsała synem oraz, że dwa razy wypadł jej z rąk. Prokurator również tych dowodów nie wzięła pod uwagę. Ponadto oskarżony wskazał, że posiada dowody na swoją niewinność w postaci zdjęć oraz świadka, który widział, jak oskarżona M. Z. znęca się nad synem D. Skarżący podał, że pani prokurator nie przedstawiła również w sądzie zeznań pani C., która powiedziała, że widziała, jak M. Z. potrząsa synem przed sklepem „D.”. Ponadto, jako dowód swojej niewinności, skarżący wskazał dowód z opinii biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej w L. oraz zeznania świadków W. D., A. S. i J. W.”, „którzy zeznali w prokuraturze, lecz nie byli przesłuchani w sądzie”, a także zeznania świadków D. K. i K. W. (lekarzy w szpitalu w K.) oraz Z. U., „którzy również nie byli przesłuchani w sądzie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Przywoływane przez skarżącego argumenty nie mogły doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. Podniesione w zażaleniu okoliczności nie tylko bowiem, w istotnym zakresie, nie były eksponowane w pismach złożonych w toku postępowania w sprawie II KO 115/21, ale nade wszystko żadna z tych okoliczności nie może być zakwalifikowana jako „podpadająca” pod którąkolwiek, z przewidzianych w kodeksie postępowania karnego, podstaw wznowieniowych. Dotyczy to również ujętej w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. podstawy *propter nova*. Należy bowiem zauważyć, że zawarte w powołanym przepisie sformułowanie „nowe fakty lub dowody” oznacza fakty i dowody, które w toku postępowania (tj. do momentu jego prawomocnego zakończenia) nie były znane zarówno sądowi, jak i stronie. Ciężar wykazania przesłanki „nowości” spoczywa przy tym na wnioskodawcy, a niewywiązanie się z tego zadania skutkuje oddaleniem wniosku. W analizowanej sprawie zaś skarżący nie wykazał, by przywoływane w zażaleniu dowody miały charakter dowodów „nowych” (w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.). Co więcej, treść przedmiotowego środka zaskarżenia uprawnia do wnioskowania, że eksponowane w nim dowody były skazanemu znane już w toku postępowania, którego dotyczy wniosek o wznowienie.

Zauważyć wypada, że w doktrynie i judykaturze trafnie podkreśla się, iż w razie powoływania się na podstawę *de novis*, wnioskodawca obarczony jest ciężarem uprawdopodobnienia zasadności wniosku o wznowienie postępowania, skoro wcześniej prawomocnym wyrokiem skazującym obalone zostało domniemanie niewinności. Nie wystarczy zatem samo powoływanie się na nowy fakt czy dowód, ale skarżący powinien przedstawić co najmniej tzw. dowód swobodny (np. pisemne oświadczenie określonej osoby) świadczący o błędności skazania (zob. D. Świecki (w:) B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2022, komentarz do art. 540, teza 20 i powołane tam judykaty). I tego wymogu skarżący nie dopełnił.

Skarżący nie przedstawił także prawomocnego wyroku o jakim stanowi art. 541 § 1 k.p.k., który to wyrok miałby kluczowe znaczenie w kontekście podstawy wznowieniowej z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.

W tym stanie rzeczy zażalenie należało uznać za bezzasadne. W konsekwencji zaskarżone postanowienie utrzymano w mocy.